Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 68. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 11-го КВІТНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 11, 1986 No. 68. VOL. XCIII

„ДЕМ'ЯНЮК Є СИМВОЛОМ ЖИДІВСЬКОЇ ВІДРАЗИ ДО СХІДНЬОЕВРОПЕЙЦІВ", — ПИШЕ ЖУРНАЛІСТ

Джерзі Сіти, Н. Дж. — У щоденнику „Ню Йорк Сіти Трибюн" з 25-го березня ц.р. появилася на сторінці політичних коментарів стаття під повижчим заголовком пера відомого синдикованого журналіста та коментатора Беррі Фарбера.

Стаття стверджує на початку, що коли ще недавно кожний жид був би заложився, що перевезеного до Ізраїля Івана Дем'янюка засудять, як колись славнозвісного Айхмана на смерть і цей присуд виконають, так тепер після зголошення свідчень, що „Іван Грізний" це була інша людина, жиди замовкли.

І тут автор спекулює, яка буде реакція жидів, коли справді покажеться, що вони помилилися та Іван Дем'янюк не є винним того, що йому приписують: чи це буде розчарування, заклопотання і сумніви, чи перепрошувати за помилку, чи пробувати краще другим разом. Але не залежно від того, Б. Фарбер бачить у такому випадку нагоду до полагодження „незакінченої справи", яку мало хто із жидів хоче порушувати.

Б. Фарбер однак, сам будучи жидом, стверджує, що він знає добре про дуже негативне відношення жидів до українців, а також поляків, мадярів, румунів, литовців і лотишів. Знає він також, що кожний раз, як публічно стає в обороні тих народів Східньої Европи його гостро атакують самі жиди, доказуючи, що власне ці народи були у Другій світовій війні гірші за німців, бо, не зважаючи на те, що окуповані ними, замість їх поборювати прилучилися до них у мордуванні жидів.

„Навіть, коли б це було все правдою, — продовжує свої міркуваня Б. Фарбер, — що далі, яка повинна бути настанова до дітей тих українців, які буцімто з радістю включилися у наше винищування?" Тут він подає відомі факти про те, як саме члени цих східньоевропейських народів рятували жидів і їх спомянули в Яд Вашем в Єрусалимі, але більшість жидів уважає, що це були одиниці, а загал з приємністю допомагав нацистам у винищуванні жидів.

Однак, на думку Б. Фарбера, яку він має відвагу написати, за вийнятком тих що справді виконували або допомагали у винищуванні жидів, вони посуджують фальшивих людей. Факт що совєтський уряд, який переслідує ці народи, яких жиди посуджують у кооперації з нацистською Німеччиною і який рівночасно переслідує жидів, який зайняв Україну, а інші східньоевропейські держави зробив своїми сателітами, ставить це почування ненависти під знак запиту. Тому кожний жид, пише Б. Фарбер, який сьогодні ненавидить українців і кожний українець, що ненавидить жидів, тільки радують Кремль. Автор хотів би бачити жидів, які разом з українцями демонструють за свободу України і хотів би бачити українців, які б танцювали з радости, коли звільнено Анатолія Щаранського. Але, стверджує він, далеко є від того, щоб його бажання сповнилися, зате він дістає „лекції" від тих, які врятувалися від голокосту.

„Ніхто з нас не може поправити того, що було колись", — закінчує свою статтю Б. Фарбер, „але разом немстиві жиди і невинні українці можуть поправити те, що станеться в майбутньому".

УСТ „Черник" заплянував зустріч з О. Скоценем

Дітройт. — Заходами УСТ „Черник" Дітройт відбудеться в п'ятницю, 18-го квітня ц.р., о год. 7:30 вечором, в залі Українського Культурного Центру у Воррені товариська зустріч з Олександром (Леньом) Скоценем, автором книжки — спогадів „З футболем у світ".

В короткій програмі: спомини Зенона Брезденя про автора, як гімназійного друга, слово О. Скоценя, вручення книжки з авторським підписом жертводавцям, що зложили 50 або більше дол.

СУА ПОЖЕРТВУВАВ 50,000 ДОЛ. НА БУДИНОК УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ню Йорк. — Головна управа СУА пожертвувала 50,000 дол. на сплачення довгу за закуплену площу під будову нового приміщення для Українського Музею. Ці гроші походять з продажу будинку СУА у Філядельфії. Сума грошей зросла останніми роками завдяки інвестиціям.

СУА заснував Український Музей в Ню Йорку тому дев'ять і півроку і постійно його підтримує. Нагадати тільки, що 80 Відділів СУА платить щорічно по 100 дол. членського внеску. Крім того 46 відділів і п'ять окружних управ є меценатами Музею, вплативши від 1,000 до 5,000 дол. Також поодинокі членкині СУА складають пожертви на Музей при різних нагодах.

Управа Музею переконана, що без цієї постійної підтримки відділів і членства СУА Український Музей ледве чи був би проіснував майже 10 років і осягнув такі успіхи.

Школа Українознавства в Ню Йорку вшанує пам'ять С. Петлюри

Ню Йорк. — В суботу, 12-го квітня, ц.р., о год. 12-ій вполудне у великій авдиторії Школи св. Юра при 6-ій вул. та площі ім. Шевченка відбудеться шкільне свято присвячене 60-им роковинам трагічної смерти голови Директорії УНР та Головного Отамана Симона Петлюри.

Програму свята виповнять виступи учнів Школи Українознавства в Ню Йорку (при ОУА „Самопоміч") від 1-ої до 12-ої кляс: читанням, деклямаціями, співом та рефератом учня 10-ої кляси Яреми Бачинського. Свято відкриє вступним словом директор школи Павло Дорожинський. Програмою керуватиме учителька Марія Олинець.

Український правник веде акцію проти співпраці американських адвокатів з СССР

Фінікс, Аріз. — Молодий український адвокат Орест Єйна, який був активно включений в обороні Мирослава Медведя та робив правні заходи в цілі здобуття для нього політичного азилю, тепер веде акцію проти існуючого від минулого року договору поміж Асоціяцією американських адвокатів і Спілкою адвокатів Совєтського Союзу. Договір заключено 2-го травня 1985 року в цілі „безпосередньої професійної співпраці", яка причиниться до „кращих відносин поміж обидвома націями, а тим самим до світового миру".

Адвокат О. Єйна та адвокат Пейшенс Гантворк, також з Арізони, випрацювали спільно відповідний внесок на скасування того договору, який буде представлений на річних зборах Асоціяції американських адвокатів в Ню Йорку в часі від 6-14 серпня 1986 року.

У своєму внеску вони подають причини чому його ставлять, з яких найважливіша є ця, що Спілка совєтських адвокатів не є професійною організацією, а є контрольована комуністичною партією і КҐБ. Вони також доказують, що уряд СССР у численних випадках ломить існуюче право своїми переслідуваннями громадян і ломить міжнародні договори щодо людських прав. Тому на думку обох адвокатів, які підготовили свій внесок, договір поміж тими двома адвокатськими організаціями не є у цілях професійних, а дозволяє ширити совєтським чинникам дезінформацію у вільному світі.

Адвокати О. Єйна і П. Гантворк подають у широкому пресовому повідомленні причини свого внеску, підкріплені фактами. Вони твердять, що Спілка адвокатів СССР є під точним наглядом урядових чинників і тому немає мови про свобідну виміну професійного досвіду поміж членами обох організацій. Далі О. Єйна і П. Гантворк стверджують, що договір підготовив і підписав екзекутивний директор Асоціяції американських адвокатів, не придержуючись приписів обов'язуючих в організації. Вони виявляють ролю заступника президента Спілки совєтських адвокатів Самуїла Зівса, який хоча жид, подавав себе за „литовця" і очолив антисіоністський комітет в СССР. Його відвідини ЗСА на запрошення Асоціяції американських адвокатів викликали велику компромітацію.

Прикладом недоцільности договору є також стаття в журналі „Совєтське жит-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Пармі створено Епархіяльний Комітет Тисячоліття Хрищення Руси-України

Учасники наради, на якій покликано Епархіяльний Комітет Тисячоліття Християнства в Україні в Пармі; (сидять, зліва): д-р С. Воляник, Е. Білян, д-р М. Пап, о. прелат Л. Адамяк, Владика Р. Москаль, о. д-р І. Тилявський, мгр В. Ліщинецький, інж. І. Фур, о. шамбелян М. Ревтюк.

Парма, Огайо. — Владика Роберт Москаль вже довший час приготовлявся організувати Епархіяльний Комітет для відзначення Тисячоліття Християнства в Україні. В тій цілі ведено переговори і дискусії з поодинокими священиками, парохіянами, що і як було б найкраще зробити, щоби ювілейні святкування в цій Епархії були чисельні, успішні, принесли для вірних духовну обнову, щоб в тій обнові нікого не бракувало.

Остаточне оформлення Епархіяльного Комітету відбулося в дні 17-го березня 1986 року в залі церкви ім. Слуги Божого Митрополита Андрея, тут при соборі св. Йосафата, на яке запрошено вірних, що бажають добровільно включитися в працю комітету, очолити або працювати в комісіях. В нарадах взяло участь 53 особи, в тому сім священиків. Проводив нарадами Владика Москаль, зачав їх молитвою, привітав присутніх та в короткому слові вказав на ціль і завдання нарад. Опісля о. д-р Іван Тилявський розказав що дотепер зроблено, які плянується комісії, яке їх завдання та хто вже погодився їх очолювати, або в них працювати.

В склад Президії комітету входять: Владика Москаль, голова, о. д-р І. Тилявський, перший заступник, о. прелат Лев Адамяк, другий заступник, о. прелат Михайло Польовий, третій заступник, д-р М. Грушкевич, четвертий заступник, мгр Василь Ліщинецький, о. шамбелян Тома Саюк, о. шамбелян Михайло Ревтюк, о. шамбелян Іван Ставинський, о. шамбелян Во-

(Закінчення на стор. 4)

З'ЇЗД ЗЕМЛЯКІВ З ЛЯНДЕКУ

Торонто. — Організаційний комітет колишніх мешканців Тиролю і Форальбергу по Другій світовій війні влаштовує з'їзд для колишніх мешканців західніх провінцій Австрії, який відбудеться в суботу, 23-го серпня ц.р. тут в приміщенні Інституту св. Володимира при 620 Спадайна. Програма уже намічена та число учасників обмежене місцем до 220 осіб, тому проситься зголошуватись на з'їзд листовно на адресу секретаря: Maria Horban, 65-209 Southport St., Toronto, Ont. Canada M6S - 3N6; tel.: (416) 763-2178.

Приготовляють депортацію трьох осіб із ЗСА

Вашінгтон. — Речники Департаменту справедливости повідомили у вівторок, 8-го квітня ц.р., що вже розпочалась процедура депортації із З'єднаних Стейтів Америки трьох осіб, обвинувачених у воєнних злочинах під час Другої світової війни.

Три обвинувачені це: 59-річний Мартін Бартеш з Чикаґо, 76-річний Стефан Лайлі з Клифтону в Ню Джерзі і 77-річний Джозеф Віланд з Бирнінгем, Каліф. Усі три мали б бути сторожами в нацистському концентраційному таборі в Мавтгавзені, Австрія, і брали участь в численних вбивствах цивільних осіб. Їх обвинувачують також в тому, що вони нелеґально набули американські горожанські документи.

Згідно з оскарженням Бюра спеціяльних інвестиґацій (ОСІ), яке, як відомо, залюбки користується підфальшованими матеріялами совєтського КҐБ, особливо звернених проти колишніх уродженців східньоевропейських країн, а найбільше України і трьох балтицьких держав, три названі належали до так званих „баталіонів смерти" есесівських частин, які „опікувалися" цілою системою концтаборів Гітлера в Німеччині, Австрії, Польщі та інших окупованих гітлерівською армією країнах.

В оскарженні говориться, що трійка виконувала різні вбивства цивільних осіб з національностевих, релігійних чи політичних причин.

Джан Расселл, речник Департаменту справедливости, заявив кореспондентам, що головний прокуратор ще не вирішив куди будуть вислані запідозрені в злочинах, але він признався, що процедура триватиме довго і мусить іти судовою дорогою з метою відібрання їм спершу громадянства ЗСА. Одинокий Лайлі признався, що служив в частинах СС, але не займався ніякими злочинами. Два інші відмовились від свідчень і коментарів.

В АМЕРИЦІ

ФІЛЬМОВИЙ АРТИСТ Клинт Іствуд став посадником міста Кармел в Каліфорнії. Іствуд виграв у виборах 72 відсотками голосів.

21-ЛІТНЯ СТУДЕНТКА з СССР Аіна Янборісовна Райлі, з'єдналась із своїм чоловіком Робертом після довгої розлуки. Аіна була студенткою в Ленінграді в 1984 році коли зустрілась із своїм будучим чоловіком, який був туристом. Вони одружились у вересні минулого року, та від того часу Роберт намагався дістати Аіні дозвіл переїхати на постійно до Америки. З допомогою сенаторів Франка Лотенберга і Едварда Кеннеді дозвіл дано Аіні і вона приїхала сюди у вівторок, 8-го квітня.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ЗСА Джордж Буш, завершивши візиту в Савдійську Арабію, прибув в Багрейн і відбув двогодинні переговори з еміром Ісою Бін Сальманом, міністром закордонних справ Мохаммедом Бін Мубараком та іншими високопоставленими особами. На переговорах були заторкнені важливі для держав Перської затоки теми: іранський наступ і загроза з боку Ірану нафтовидобувним країнам району, а також економічне становище в зв'язку з різким спадом цін на оливні продукти на світовому ринку. Після закінчення переговорів Бін Мубарак сказав репортерам, що дружні відносини між Багрейном і З'єднаними Стейтами Америки були ще раз підтверджені і що в головних справах сторони прийшли до повного порозуміння.

УРЯД ЗСА ПОВІДОМИВ про перенесення дати підземного нуклеарного вибуху на полігоні в стейті Невада, запланованого на вівторок, 8-го квітня. Компетентні офіційні особи заявили, що вибух відкладено в зв'язку з погодою. Експерти побоюються, що сильні вітри, які дують в районі запланованого вибуху, могли б перенести радіоактивний порох в населенні райони. Погодні умови завжди були в числі причин перенесення дати випробування.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ передали мехіканським властям 68-річного Артура Дурасо, який від 1976 до 1982 року очолював поліцію мехіканської столиці. Він був другом дитинства тодішнього президента Мехіко Гозе Льопеза Портільйо. Після того, як президентом країни став Міґуель де ля Мадрід, в Мехіко почалася боротьба з корупцією. Новий уряд почав слідство проти колишнього комісара поліції. А. Дурасо обвинуватили в хабарництві і розтраті державних грошей. Він втік з Мехіко і деякий час жив у Лос Анджелесі, а відтак переїхав до Пуерто Ріко, де і був заарештований в 1984 році на прохання уряду Мехіко. Майже два роки пішло на юридичні формальности, необхідні для того, щоб передати А. Дурасо мехіканським властям.

ЖІНКА АКАДЕМІКА Андрея Сахарова, Єлена Боннер, яка перебуває на лікуванні в З'єднаних Стейтах Америки, звернулася до канцлера Західньої Німеччини Гельмута Коля з проханням і далі виявляти підтримку її чоловікові. Речник уряду Західньої Німеччини прочитав на пресовій конференції листа Єлени Боннер, в якому, зокрема, говориться: „Андрей Сахаров перебуває в умовах суворої ізоляції в незаконному засланні в Горькому. Ця ситуація навряд чи зміниться і після мого повернення в СССР, якщо не станеться нічого несподіваного. Тому я прошу Вас продовжувати і далі Вашу діяльність, спрямовану на вирішення даної справи, керуючись мотивами розуму і гуманности". Вміжчасі деякі німецькі газети повідомили, що А. Сахарова випустять в заміну за шпигунів.

ГОЛОВНИЙ ІНВЕСТИҐАТОР НАСА Дж. Р. Тамсон заявив, що дефективна права ракета напевно спричинила трагічний вибух міжпростірного корабля „Челленджера". Головним завданням тепер є поправити дефектні ракети, щоб запобігти дальшим випадкам. Тамсон сказав, що біля 14 відсотків частин „Челленджера" знайдено досі, а решту шукатиметься ще цього місяця, якщо на це дозволить погода.

В АЛЕКСАНДРІЇ, ВІРДЖІНІЯ, почався суд над колишнім співробітником американської армійської контррозвідки Ричардом Крейґом Смитом, якого обвинувачують в тому, що він передав працівникові амбасади СССР в Токіо дані про шістьох подвійних агентів та іншу секретну інформацію. Прокуратор Джозеф Аронік заявив у вступному слові, що Р. Смит дістав за свої послуги 11,000 долярів і що совєтська розвідка обіцяла йому за дальше співробітництво ще 150,000 дол. 42-річний Р. Смит не визнав себе винним. Якщо його вина буде доказана, йому загрожує довічне тюремне ув'язнення.

ЗСА ГОТОВІ ПОКАРАТИ ВИННИХ ЗА ТЕРОРИЗМ, — КАЖЕ Р. РЕҐЕН

Президент Р. Реґен відповідає на запит

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, виступаючи в середу, 9-го квітня ц.р., на пресовій конференції в Білому Домі, яку передавали телевізійні станції в цілій країні, заявив, що З'єднані Стейти є готові покарати винних за терористичні акти, звернені проти американських громадян і установ у цілому світі. Він думає, що лівійський диктатор полковник Муаммар Каддафі, якого Р. Реґен назвав „божевільною собакою Близького Сходу", ініціює, підтримує і здійснює більшість терористичних актів, які мали місце в останньому часі, включно з останнім бомбовим вибухом в берлінському диско-клюбі, у якому загинуло дві особи, а біля 200 були поранені, між ними 52 американські молоді вояки.

Очевидно, цей й інші випадки терору, перевіряє тепер дуже докладно Федеральна Центральна Розвідча Служба (Сі-Ай-Ей) і така ж розвідка Пентаґону, щоб устійнити чи Каддафі дійсно був спричинником двох останніх актів терору, заки ЗСА розпічнуть проти нього відплатні акції.

Уряд ЗСА, сказав Президент, змагатиме також до політичної й економічної ізоляції Лівії демократичними державами світу, а в першу чергу альянтами Америки в Північно-Атлантійському Оборонному Союзі (НАТО). Західня Німеччина, як відомо, викинула вже двох лівійських „дипломатів" зі своєї території, але міністерство закордонних справ ФРН відмовилось від коментарів і відповіді чи викинені лівійці були пов'язані з бомбовим замахом в Берліні.

Президент Р. Реґен, відповідаючи на численні питання кореспондентів, порушив також багато інших справ, між ними справу допомоги для борців за свободу у світі, а в першу чергу в Афганістані і Нікараґуа, договір САЛТ-ІІ, який вигас, але ЗСА і СССР покищо дотримуються його рамових постанов, можливість відновлення полетів міжпростірних кораблів, можливу зустріч на вершинах в липні, або пізньою осінню цього року між ним і совєтським лідером Міхаїлом Горбачовим, незбалянсованість цін на оливну ропу і оливні продукти, справу закладників в Ливані та багато інших важливих проблем.

На заввагу кореспондентів, що, мовляв, М. Горбачов і совєтські засоби масової інформації продовжують критикувати американську політику, Р. Реґен відповів, що його Адміністрація приглядається тільки до конкретних діл й ігнорує пустослів'я і безпідставну пропаганду, якою в СССР займаються мабуть від самих початків існування комуно-московської імперії.

На настирливі запитання кореспондентів, чи ЗСА готові розпочати відплатні акції проти Лівії за підтримуваний і ведений нею тероризм проти ЗСА, Президент відповів, що ЗСА завжди були готові оборонити свою честь, а тимбільше тепер, „коли на нас звернені очі держав вільнго світу". Жартома Р. Реґен додав, що про такі справи як відплатні акції дуже часто більше знають кореспонденти, як його близькі співробітники. Президент ЗСА ніколи не входить в дискусію над питаннями, які заторкують безпеку Америки і про це знають вже журналісти.

У СВІТІ

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ домагаються від своїх европейських альянтів, щоб вони позбувалися зі своїх країн лівійських „дипломатів", які на думку Державного департаменту, майже поголовно займаються терористичною діяльністю зверненою проти демократичних країн Заходу. Адміністрація президента Роналда Реґена готова передати Західній Німеччині й іншим зацікавленим країнам переконуючі документи про терористичну діяльність лівійських „дипломатів" за кордоном. Також збомблення диско-клюбу в Берліні було їхнім ділом — кажуть речники Адміністрації.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ розпічнуть доставляти Китайській Народній Республіці воєнну високу техніку, згідно з ранішим договором між Вашінґтоном і Пекіном. Вже цього й наступного місяця ЗСА продадуть Китаєві електронічну техніку на суму 550 мільйонів долярів. Експорт технології не був оспорюваний в Конґресі, тому Адміністрація президента Роналда Реґена не матиме жадних труднощів у цій трансакції, найбільший від часу нав'язання дипломатичної і торговельної співпраці ЗСА з Китаєм.

У ВІВТОРОК, 8-ГО КВІТНЯ ц.р., у Бангкоку вибухла бомба на парковій площі біля готелю, у якому мав зупинитись секретар Департаменту оборони ЗСА Каспар Вайнберґер, який відвідував Таїлянд у програмі нав'язання тісніших зв'язків з азійськими країнами. Бомба поранила три особи, але К. Вайнберґера не було в тому часі в готелі, де він мав вечеряти разом з прем'єр-міністром таїляндського уряду Премом Тінсулянондом. Покищо жадна терористична група не призналася до цього акту, а таїляндська поліція розпочала слідство, щоб виявити винних.

ІТАЛІЙСЬКИЙ УРЯД, намагаючись врятувати винну індустрію, негайно наказав припинити продаж вин з домішкою всяких алькоголів, зокрема металевого, який спричинив переполох у любителів вина і матеріяльні шкоди не тільки для компаній, але для тих осіб, які мусіли шукати допомоги в лікарів чи були перевезені до шпиталів. Філіппо Пандольфі, міністер сільського господарства і лісництва, відвідав особисто Західню Німеччину і Францію, щоб запевнити двох найбільших відборців італійського вина, що його уряд вже зупинив експорт і внутрішній продаж затруєного вина. Від половини березня в Італії померло від затруєного вина 17 осіб, а 60 перебували на лікуванні у шпиталях.

УРЯД З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ Америки також зацікавлений архівним матеріялом про колишнього генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй на протязі 10 років Курта Вальдгайма, тепер кандидата на президента Австрії, якому Світовий жидівський конгрес закидає злочини доконані під час Другої світової війни в Сальоніках, Греція, і Югославії. Крім ЗСА дозволу про перегляднення документів Вальдгайма попросили ще Ізраїль і Австрія.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нова вершинна зустріч

Як уже давніше повідомлено, Міхаїл Ґорбачов відкликав з Вашінґтону амбасадора СССР Анатолія Добриніна, який на тому становищі перебував 24 роки. В минулий понеділок 7-го квітня 1986 року Добринін склав прощальну візиту в Білому Домі, при чому його розмова з президентом Реґеном простяглась на поверх півтори години. За офіційним повідомленням, Президент заторкнув у розмові з Добриніном різні справи — і припинення перегонів у зброєнні між двома суперпотугами, редукцію існуючого арсеналу зброї, штучних атомових вибухів, але й також проблему міжнародного тероризму. Після цієї розмови державний секретар Джордж Шулц зайшов до кімнати акредитованих у Білому Домі журналістів і коротко повідомив їх, що невдовзі, літом чи вчасною осінню, таки відбудеться вершинна конференція Реґена й Ґорбачова. Ані докладної дати, ані місця зустрічі і тим паче предмету нарад — не подано.

Радіо-телевізійні коментатори зразу поставились до реальних шансів успіху цієї нової зустрічі лідерів двох суперпотуг з великим скептицизмом. Скептицизм логічний і виправданий. Це буде вже чи не двадцята або тридцята з черги вершинна конференція лідерів ЗСА і СССР від кінця Другої світової війни. За кожним разом ніби кращала атмосфера, ніби найбільший успіх конференції був у відпруженні міжнародної ситуації, але швидко це відпруження переходило у нове напруження, перегони у зброєнні не припинилися по нинішній день сьогодні, як і в роках так званої холодної війни над світом все ще висить, як Дамоклевий меч, збройний зудар, який в часі атомової доби був би загином цивілізації, від часів біблійного потопу найбільшою катастрофою людства. Тому, що обидві сторони свідомі цього, то ні одна сторона війни не хоче. Проте й не хоче поступитися з тих позицій, які стоять на перешкоді закріпленню миру. В американсько-совєтських відносинах формально найбільшою перешкодою якогось „зговорення" є рішення Америки винайти оборонну зброю проти атомових ракет з використанням зоряного простору, або так звана зоряна війна. Реґен так само принципово не хоче виректися цього проєкту, як Ґорбачов принципово не хоче погодитися на нього. Глибша суть перманентного конфлікту — це експансивний гін СССР, який поширює сферу своїх впливів, де тільки можна і якими тільки можна способами.

Сутня причина конфлікту у такій непримиримості комуністичного і демократичного світів, як між вогнем і водою.

Ворожий вільному світові большевицький експансіонізм простягається і на сприяння міжнародному тероризмові і на вакханалії шпигунства. Є маса тем до розмов між Реґеном і Ґорбачовим, але нема місця на згоду.

Д-р Олег М. Волянський

КОНСЕРВАТИСТ ПРО АМЕРИКАНСЬКИХ ЛІБЕРАЛІВ

„Pensees: Notes for the Reactionary of Tomorrow", Joseph Sobran, National Review, December 31, 1985.

III.

Зорганізована не-релігія

Невірство соціялізму — це не є лише справа особистих переконань. Воно має завзятий місіонерський характер, що старається притягнути до себе навіть духовенство. Ліберали уділяють релігії велику увагу. Вони не перестають говорити про Хрестоносні Походи, Інквізицію, палення відьом та релігійні війни, речі, що відбувалися сотні років тому, але не згадують критично сучасні атеїстичні режими, злочини яких далеко перевищують всі вищезгадані надуживання, взяті разом. Тому, що у вільному світі ліберали не можуть нищити релігію відкрито, вони вживають принципу „Відділення Церкви від держави", щоби поступово витискати релігію із публічного життя, зокрема із шкіл, зривати характерні риси західньої моральної традиції, покищо залишаючи те, що їм зараз на руку.

В Америці існує також зорганізована нерелігійність під назвою „світського гуманізму". Цією вивіскою, однак, вже не можна нікого обдурити, бо насправді рушійною спонукою є тут ненависть до християнства. Американська лівиця, вживаючи ліберальних гасел, зуміла притягнути до себе навіть декого із духовенства, яке, пристосовуючись до модного „лібералізму", говорить про „християнсько-марксистський діялог". Цікаво, що вони давніше не говорили про „християнсько-нацистський діялог". Завданням теологів є поширювати Боже вчення, головно слово християнського милосердя, а не втручатися у політичні розгри.

Червоні

На думку Собрана, у світі існує певного роду симбіоза поміж явними ворогами Америки та нашими власними соціялістами, які, під плащиком лібералізму, допомагають нищити вільний світ. Тих американців автор називає „автохтонними чужинцями". Характерною рисою світової лівиці є антиамериканізм. Американські ліберали, замість атакувати комунізм, атакують американський „гіперпатріотизм", „перегони у зброєнні", „риторику холодної війни" і т.д.

Автор стверджує, що комунізм і лібералізм — це дві форми соціялізму: першого називає „несантиментальним", а другого — „сантиментальним". Власне тих „сантиментальних соціялістів" Ленін називав „придатними" чи „корисними ідіотами", а Сталін користувався цими „прогресивними силами" для монтування „Популярного фронту". Щоб протиставитися комунізмові, каже Собран, не вистачає зброїтися, але також треба мати ясне розуміння комунізму.

Давніше ліберали відверто ідеалізували совєтську систему, але коли всім у світі стало ясно, що система ця не є те, чого частина людства сподівалася, ліберали все таки почали говорити про совєтів, як про „реалітет", з яким треба найти спільну мову, а не поборювати його. Отже, коли хтось говорить про цей „реалітет" правду, то ліберали називають це провокацією, завогнюванням напруження в світі. Коли втікачі з-під комуністичних режимів розказують жахіття про комуністичну систему, то ліберали твердять, що ці свідки не є об'єктивними, але коли появляються втікачі з-під правих, авторитарних режимів, то ліберали, без вагання, приймають їхні свідчення як достовірні. Ліберали говорять безнастанно про „жертви" правих авторитарних урядів, але чомусь не хочуть згадувати про жертви комунізму, про, військами обсаджені границі, про переслідування релігії, знищення права на приватну власність і т.д. І хоч і не зовсім до смаку їм совєтська система, ліберали кажуть, що совєтів не треба дразнити, але їх задобрювати, мовляв дратування може спровокувати нуклеарну війну.

Автор критикує лібералів також за те, що вони ставлять знак рівняння між Америкою і СССР, коли вони говорять про „дві надпотуги", про „перегони у зброєнні" та про „американських та совєтських лідерів". Назву „диктатор" ліберали залишають лише „правим" деспотам. Взагалі тактика лібералів є пристосована до совєтських інтересів у даному моменті. Ліберали кажуть, що совєти втратили біля двадцяти мільйонів людей у Другій світовій війні, і тому, мовляв, совєти дуже бояться війни. Цікаво, — каже Собран, — що совєти в мирний час втратили багато більше населення під пануванням Сталіна, однак, цей факт „не відстрашив їх від комунізму".

Собран завважує, що лібералізм інфільтрував навіть деякі церковні круги до тої міри, що деякі духовні особи критикують свою ієрархію за те, що вона намагається зберегти у Церкві її суттєві доктрини. Ліберали завжди виправдують совєтів, навіть у таких випадках, як атентат на Папу, „жов-

(Продовження на ст. 4)

Іван Кедрин

ЧИ Є ХРИЩЕННЯ БУЛО У 988 РОЦІ?

(Блаженніший Отець Мирослав Іван Кардинал Любачівський: „Чи справді було Хрищення Росії 988 року?". — Рим, Мюнхен, 1986 стор. 88)

На самому вступі книжки Блаженнішого Отця Мирослава — як він сам підписався на книжці — читаємо, чому саме він узявся за написання цієї книжки: „...Недавно 1984 року вийшла розкішна книжка „Православна Церква в Росії", зі вступним словом одного відомого князя католицької Церкви, де між іншими проблемами говорить про тисячоліття хрищення Росії. То ж при Божій помочі розгляньмо цю справу й справу Церкви в Росії..."

Блаженніший Отець Мирослав, що його вірні Української Католицької Церкви вважають за свого Патріярха, (цей титул повторяється також у книжці) — це дійсний член НТШ і правдивий учений. Він прегарно знає історію всього Сходу Европи, не тільки історію України, але й Росії та інших країн Евразії, і його книжка — це не пропагандивна відповідь московським фальшивникам історії, а наукові докази, писані спокійним академічним тоном. Тільки наче мимохідь Патріярх Мирослав глузує, як то безбожницькі теперішні большевицькі володарі, які в основу своєї імперії поклали боротьбу проти релігії, як „опіюму народу", раптом взялися за підготову до урочистого святкування 1000-ліття хрищення Росії, дармащо тоді не було ще взагалі Росії. Було тільки московське князівство, згодом московське царство, а термін Росія появилося щойно у XVIII сторіччі.

Достойний автор книжки наводить 37 книжок-джерел до першої частини своєї книжки, в якій розглядає справу самого хрищення, та 15 дальших наукових джерел, з яких наводить цитати на доказ, що твердження наче б у 988 Росія прийняла хрищення — це просто абсурд. Вартість цієї книжки Патріярха Мирослава величезна з таких причин: 1) Її автором не є якийсь світський учений історик ані публіцист, а кардинал, 2) він відважно виступає проти згаданого на вступі свого твору „князя Католицької Церкви", під котрим, мабуть, треба розуміти кардинала Віллебрандта, якому приписують теорію, що „мала" Українська Католицька Церква стоїть на перешкоді приєднання до Риму „великої Російської Православної Церкви, 3) книжка Патріярха Мирослава має появитися кількома мовами — англійською, італійською, російською, еспанською і ще якоюсь — ото ж вона дійде до рук усіх тих, що їх тепер уже обманює Москва своїм фальшівництвом історії. Вартість книжки Патріяха Мирослава ще й у тому, що він, покликаючись також на московські наукові джерела, доказує, як московські князі, згодом царі, підпорядковували собі Православну Церкву і як вона врешті стала цілком залежною від царів і тепер їхніх кремлівських переємників. У книжці Патріярха Мирослава є ще „Додатки" найактуальніших документів, що стосуються Української Помісної Католицької Церкви у діяспорі. Зокрема це документи, що відносяться до IV Синоду Єпископів Української Католицької Церкви. Наведено цілістю тексти промов Патріярха Мирослава на спільній авдієнції українських Владик у Папи Івана Павла II, як теж текст промови Папи. Вселенний Патріярх Іван Павло II у своїй промові ще раз підкреслив потребу звеличання 1000-ліття Хрищення України, — він ні словом не згадав, наче би це було хрищення іншого народу, як народу українського, який тоді називав себе руським, але не русским з двома „сс", ані тим паче російським. У промові Патріярха Мирослава знаменний відклик до Другого Ватиканського Собору та історичної вимоги покійного Патріярха Йосифа, щоб Українська Католицька Церква отримала ієрархічне завершення Патріярхатом. Зрештою, Патріярх Мирослав звертає увагу, що права верховного єпископа покриваються з правами патріярха. В окремих двох розділах книжки „Східні Церкви мають право на Патріярхат" і „Українська католицька спільнота має право на релігійну свободу", підкреслюється те саме право, а то й обов'язок вірних УКЦеркви домагатися Патріярхату і що Другий Ватиканський Собор встановив той екуменізм, що його ніколи не знала і не знає підчинена світській державній владі Російська Православна Церква.

У розмірно невеликій книжці є пребагатий зміст. Свідчать про нього заголовки окремих частин: „Чи справді було хрищення Росії 988 року?", „Московська Православна Церква на службі московського імперіялізму", „Відокремлення Митрополії Київської від Московської", „Початки втручування царя у справи Московської Церкви", „Творення Патріярхату в Москві", „Реформа Російської Церкви, яку завів цар Петро І", „Російські царі послуговуються Російською Православною Церквою у своїх політичних цілях", „Підпорядкування Київської Митрополії московському патріярхові", „Комуністи навертають українців католиків до 'віри предків'", „Показник джерел".

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Чи можна виростити втрачене волосся?

Сьогодні завелася така вже мода, що жаден „шануючий себе" мужчина не з'явиться на вулиці в капелюсі, без уваги на пору року й температуру надворі. Кожному бо з них хочеться показати свій „буйний" чупер з обов'язковим розділом насередині, часто-густо проріджений уже зубом часу чи успадкований недоліком волосоросту по своїх батьках.

Америка — це країна любителів волосся, мешканці якої витрачають кожного року біля 10 мільйонів долярів на піклування, підсилювання чи задержання на черепі хвилястого колись чупера, який з бігом часу, смуга за смугою пропадає безслідно.

Хоч, як важко в те повірити, але поверх 40 мільйонів американців має постійний і наявний недолік, який популярно називаємо лисиною. Хоч більшість з них знає, що лисина — це генетичний недолік, з яким вони вродилися, ніхто проте, не втрачає надії, що десь в широкому світі існує засекречений засіб, з допомогою якого інші черепи можуть покритися знову буйним волоссям. І тим, слід пояснювати собі, їх легковірність в чудесні „ліки" на поріст волосся, які від сивої давнини становлять цінне джерело доходів різних пройдисвітів, знахарів та самородних спеціялістів, від поросту волосся. А коли дерматологи впровадили методу перещеплювання волосся, появилася ціла низка приватних „клінік", які реклямували пересаджування волосся щонайменше утричі дешевше.

Нещодавно оббігла пресу цілого світу вістка про судовий процес трьох сотень відвідувачів однієї із таких „клінік" у Пітсбурґу проти її директора. Пересаджування волосся в тій клініці відбувалося у тишині кабінету, в якому „оператор" добирав міцні найлонові волокна (виготовлені із штучної живиці) до кольору волосся, який бажав собі клієнт та садив волос по волосі на його лисину. Звичайно, це була важка болюча праця, яка вимагала щонайменше 30 візит для обсадження повної лисни. На жаль, болі голови „пацієнтів" тривали довше, ніж їхнє нове волосся. Суд виявився безоглядний у відношенні до керівника „клініки" — йому присуджено заплатити пошкодованим один мільйон долярів, який розподілено по рівній частині поміж усіх 300 пошкоджених.

У 1979 році американська фармацевтична фірма Апджан одержала від Адміністрації харчів та ліків дозвіл на виробництво нового ліку проти високого тиску крови, під назвою „мініксидил".

Цей лік виявився ефективним, не тільки у знижуванні високого тиску крови, але теж у збільшуванні поросту волосся. На те звернули увагу лікарі в часі клінічної перевірки цього ліку проти шкідливих побічних ефектів.

Передбачаючи більші прибутки з продажі цього ліку, радше як з поборювання лисини, ніж високого тиску крови, фірма Апджан вирішила перевести ще одну клінічну перевірку цього ліку, тим разом, як засобу для поросту волосся, з тим, що, коли для високого тиску крови цей лік мав вживатися у виді таблеток, то для поросту волосся лік його виготовлено у виді рідини, яку слід було втирати в лисину.

У той спосіб започатковано новий розділ в історії боротьби з недоліком поросту волосся, а мільйони людей, що досі мусіли стидливо закривати свої лисини фальшивими чубами, сьогодні сповнені надії, що новий широко реклямований „мініксидил", приверне їм втрачене волосся. Цей лік має появитися на ринку, мабуть, при кінці 1986 року, або на початку 1987 року та по всякій правдоподібності не буде дешевий. Покищо в тридцяти клініках на шпитальних осередках ЗСА, проходить його перевірка, під керівництвом лікарів-дерматологів та при співучасти близько 3,000 добровільців, яких до речі, зголосилося утричі більше, ніж було запотребування.

Д-р Томас Нігра голова Департаменту дерматології у Вашінґтонському шпитальному осередку, який керує одною з програм перевірки „Мінікридолу" з групою 96 добровільців, оповідає, що коли він подав до газети оголошення про набір охочих кандидатів цієї перевірки, всі шляхи, що вели до його Департаменту на протязі трьох днів були дослівно заблоковані автомобілями. Зайняті також були постійно всі телефони і лінії так, що в перших днях набору охотників не можна було перевести жадної розмови, навіть у випадку наглої потреби.

Якщо йдеться про дію „Міноксидилу", то він, без сумніву, стимулює поріст волосся, але не на всіх головах. Приблизно 40 до 50 відсоткам людей, які натирали свої чуби цим ліком два-три рази денно, виросло „косметично" сприйнятливе волосся. Згідно з опінією д-ра Ренігка, шефа Департаменту дерматології в Нортвестерн університеті, досі не запримічено жадних побічних ефектів „Міноксидилу", за вийнятком алергічної рекції декількох пацієнтів.

Ідея використання „Міноксидилу", як ліку на поріст волосся, виникнула в часі його випробування як засобу проти високого тиску крови, коли пацієнти, на

(Закінчення на стор. 3)

Іван Стебельський

БОРИСЛАВ НА ПЕРЕЛОМІ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ — ПРАВДА ПРО ТАК ЗВАНИЙ БОРИСЛАВСЬКИЙ ПОГРОМ

IV.

Очевидно, що найбільшу благодатну активність у тому напрямі виказав невтомний і гуманний посадник міста Борислава. Він з усіх сил, в міру обставин старався рятувати й помагати нещасним жертвам, особливо стримати погром, що йому після упертих зусиль таки вдалося зробити. Решта української свідомої громади співчувала жидам, але була безсильна будь-що зробити тому, що все було під контролею німців і вони свідомо викликали погром. А зрештою, ще не вивітрився большевицький терор і сум за жертвами НКВД, що надавало пригноблений вигляд цілій громаді.

9) Яка була українська міліція і як вона поводилася під час погрому тому, що є закиди, що вона брала активну участь і помагала грабувати й мордувати жидів?

Це знову є фантастична видумка Ш. Вайса, бо в часі погрому, що тривав не три дні, а не цілого півтора дня зараз після приходу німців, української міліції як такої ще не було. Отже як не існуюча українська міліція могла брати участь у погромі?

10) Чи були випадки знасилування жидівок? Абсолютно ні.

11) Чи міське шумовиння під час грабунків підпалювало жидівські доми? Ні не було пожеж.

12) Чи жиди пробували ставити будь-який фізичний опір? Ні, втікали, або пробували ховатися.

13) Чи рабовано також споживчі кооперативи й інші створені совєтською владою підприємства? Ні, рабовано лише деякі жидівські доми.

Оце так мав виглядати трагічний бориславський погром у правдивому й реальному насвітленні, відтворений мною на підставі зібраних свідчень очевидців, споминів учасників і книжки К. Гольцмана, що є написана в ненависті й погорді до українців. Сам автор, хоча мав деяких приятелів українців і ніколи не зазнав жадної кривди від них, у самій книжці, навів багато некорисних фантазій і видуманої брехні особливо про опис перебігу самого погрому. Одначе цей опис набагато різниться від цього, що заподав Ш. Вайс. Ця книжка для мене є важна з огляду на вияснення інших закидів Ш. Вайса проти української громади, як також про дуже реалістичну й гостру критику діяльности Юденрату й жидівської міліції. До тих інших фактів згодом я перейду в дальшій частині моєї статті, а зараз постараюся навести й спростувати видумки й наклепи Ш. Вайса відносно самого погрому тому, що це є найважчим закидом, киненим проти українців міста Борислава.

Він пише, що „три українці діяли на свій розсуд. Це була перша акція, а взагалі їх було чотири чи п'ять". Уже попередньо було доведено, що погром тривав не цілого півтора дня і так перший, як і всі наступні не були організовані українською громадою, а виключно німцями, що їм пізніше дуже ревно допомагав створений німцями Юденрат і жидівська міліція, самозрозуміло діючи під примусом і на приказ Ґестапо. Так Юденрат, як і міліція стали відразу виключним знаряддям у руках нацистів, допомагаючи їм грабувати жидів у формі накладених грошових контрибуцій, а відтак торгувати жидівським життям як за часів невільництва, облегшуючи в той спосіб німцям пляново й скоріше винищувати всіх жидів спочатку найбідніших і немічних, а відтак багатших. Жидівська міліція вповні пішла на службу Ґестапо й поводилася з власними людьми часом дуже жорстоко.

Ш. Вайс далі пише, „що українці рішили помститися за убивства й обвинувачували в тому євреїв, і наступного дня зібралася потолоч з усієї околиці та разом з місцевими українцями (значиться усіми) вбили триста євреїв, багато поранили, вдерлися до єврейських хат та пограбували їхнє майно. Погромщики були озброєні ножами, вилами, сапами, та сокирами". Я вже раніше заподав, що властиво сам погром зачався першого дня німецької окупації, а не другого й що його підхопило міське шумовиння та всіх замордованих чи постріляних жидів було 59, а не 300. Так само відносно озброєних банд українських сільських хлопців, то я вже це заперечив, бо такого не було. Це прямо Ш. Вайс вийшов зі себе, повидумував фантастичні речі, щоби творити леґенду й ширити ненависть до українців.

Продовжуючи фантазувати, він пише, „що і ціла родина знайшла схованку у пані Ласотової, вродливої українки приятельки його мами. Там вони перебували три доби під солом'яною стріхою глиняної хати пані Ласотової". Тут мушу спростувати слова Ш. Вайса, що хоча Борислав не славився своїми будівлями чи мешкальними будинками, а тільки сотнями веж нафтових шибів, то все ж таки в місті не було хат зі солом'яною стріхою. Знову виходить, що щось тут не в порядку.

Цитую далі професора: „Через віконце горища виднівся шлях, що вів до залізничної станції. Побіч шляху красувалася православна церква. Цим шляхом гнали погромщики свої жертви. Через віконце горища пані Ласотової ми бачили вогонь та дим, чули передсмертні зойки жертв та вигуки 'Ура'!"

Отут Ш. Вайс як шестилітній хлопчина дійшов до вершка своєї, або чужої накиненої суґестії. Поперше, що не лише при шляху, що вів до залізничної станції, не було жадної православної церкви, але навіть у цілому місті Бориславі такої ніколи в тому часі не було. Чому погромщики мали гнати свої жертви до залізничної станції, коли жидів нікуди не збиралися висилати, а навпаки зганяли деяких на площу НКВД, де відбувалася головна акція, і ця площа розташована майже в центрі міста. Не міг він бачити вогню ані диму, бо пожеж як таких не було. Відносно передсмертних зойків мордованих жертв то хіба ж можна когось мордувати як він є у товпі і його насильно женуть? Тут Ш. Вайс знову намішав як у нас кажуть „горох з капустою", а вже те, що українці кричали „Ура!", то це вже чиста видумка тому, що бойові виклики „Ура!" є виключно монополем москалів. Українці в подібних ситуаціях кричать „Слава!", а не російське „Ура!"

Як вдумливий читач бачить з наведених фактів, то шановний професор у описі фіктивного погрому, базуючись виключно на своїй молодечій пам'яті допустився грубих помилок і неточностей. Він виказав цілковите незнання справи й фактів та забагато розпустив свою фантазію, яка навіть не покривається з видумками Копеля Гольцмана у його фікції „Земля без Бога". Чи можна вірити дійсно його невірним споминам?

А тепер спробуймо зіставити факти відносно правдивої кількости жертв бориславського терору-погрому. Ш. Вайс подає 300 осіб, згадана вище жидівська енциклопедія подає 200, „Земля без Бога" 220, інж. Іван Озаркевич, знаний власник нафтових теренів у Бориславі, у листі до колишнього посадника міста писав, що „6-го грудня 1945 року в місті Лінц в Австрії зустрів бориславських жидів, які заявили йому, що вони шукають винних українців за бориславський погром і хочуть помститися за смерть 82-ох співвизнавців. Тим часом очевидці, що я їх зібрав, свідки й спомини посадника, твердять, що їх було 59, з чого 56 розстріляних нацистами, а три замордовані мішаним польсько-українським шумовинням.

Отже де є правда, хто каже правду, а хто заради різних мотивів здорово перебільшує?

Я особисто не беруся вирішувати цього трагічного питання, залишаю це читачам, хоча мушу сказати, що, на мою думку, найбільше довірочними і реально правдивими залишаються спомини першого посадника міста, очевидця і свідка тих трагічних подій, що був у самому центрі, а не десь під солом'яною стріхою. Це вже була старша людина з великим життєвим досвідом, високо гуманна й глибоко культурна яка весь час, живучи в приязних взаєминах з жидами й мала широкі знайомства й симпатію поміж ними перед війною. У своїх споминах він зовсім не виявляє жадного упередження ненависти чи крихітки злоби до жидів за це, що він перейшов завдяки їхнім фальшивим доносам, за два й півроку тяжкої тюрми, бункрів і намаганої висилки його як воєнного злочинця до Польщі на суд, мовляв, він був головним організатором цілого погрому. Американський військовий суд звільнив його цілковито від усякої вини й кари. Отак віддячилися йому жиди за його добре серце й допомогу для них.

Закінчення буде.

ДО ПОБРАТИМІВ ПО ЗБРОЇ

З уваги на те, що Світова Ліга Українських Політичних В'язнів підготовляє до друку збірник „Україна в Другій світовій війні й окремі сторінки в цьому збірнику будуть призначені для українських **вояків**, які воювали під британським прапором, просимо всіх колишніх українських вояків з Армії Сікорского — Андерса зголоситися на нижче подану адресу.

Одночасно просимо поінформувати нас, якими документальними матеріялами зможете послужити нашому Ініціятивному Комітетові з вашого перебування в цих військових формаціях .

Є потреба індивідуальних і групових світлин з різних подій в цих частинах. Також є потрібні статистичні дані про національностевий і релігійний склади цих частин, як також різні публікації в українській й інших мовах, в яких є згадки про українських вояків.

Багато наших побратимів вже відійшло у вічність. Якщо є у вашому посіданні їхні світлини, документи, чи інші дані, просимо їх надсилати. Увесь документаційний матеріял буде на ваше бажання вам повернений або здепонований в Українському Історичному Музеї й Архіві Української Вільної Академії Наук Канади. Просимо писати на адресу: Hryhoriy Danko, 443 Semple Ave, Winnipeg, Man. R2V 1C4, або Mykola Zalucky, 133 Beiiveau St. St. Vital (Winnipeg) Man. R2M 1S6.

Ювілейний Комітет Східньої Епархії Української Православної Церкви в Канаді,

для відзначення 1000-чоліття Хрещення України

повідомляє, що заплянововано відбути

ЗДВИГ

ЦЕРКОВНИХ ГРОМАД СХІДНЬОЇ ЕПАРХІЇ

для відзначення 68-ліття Української Православної Церкви в Канаді

дня 17-го серпня (неділя) 1986 р.
на оселі Київ — Оквіл, Онт., Канада

Комітет просить на цей день не робити інших імпрез.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку, Н. Й.

запрошує Українське Громадянство на

ВЕЧІР НЕОКЛЯСИКІВ

Миколи Зерова, Павла Филиповича і Михайла Драй-Хмари

що відбудеться

в суботу, **19-го квітня 1986 р., о год. 5-ій веч.**
в домі НТШ в Ню Йорку, Н. Й.
при 63 Четверта Авеню, між 9 і 10 вул.

Участь беруть:

проф. Василь Лев і Оксана Драй-Хмара-Ашер

Після доповідей — кава і солодке

Демонстрація в обороні І. Дем'янюка

В днях 16-го і 17-го березня ц.р. відбулась конференція, присвячена тематиці голокосту, влаштована Жидівським центром при університеті Кент Стейт, яка проходила в приміщеннях Жидівського центру в Акроні, Огайо.

Увагу до цієї конференції притягав той факт, що на цьому форумі була нагороджена колишня конґресменка з Ню Йорку, Елізабет Голцман, за її заслуги в започаткуванні судів над „воєнними злочинцями" в ЗСА, за встановлення законодавства в Конґресі ЗСА і створення Бюра спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) при Департаменті юстиції ЗСА. Одночасно заповіджена була в програмі конференції доповідь Аллена Раєна, автора книжки „Тихі сусіди" і першого директора ОСІ, як також доповідь теперішньо го директора ОСІ Ніла Шера про суд над І. Дем'янюком.

Першого дня в конференції, у ролі обсерваторів, були деякі представники етнічних груп, у тому члени Комітету проти совєтських свідчень.

Наступного дня, 17-го березня, прибув сюди автобус і ряд авт, які привезли із собою понад 75 учасників мирної демонстрації в обороні І. Дем'янюка. Демонстранти роздавали летючки, які вказували, що І. Дем'янюк не є тією людиною, яка оперувала ґазовими камерами в Треблінці, як також летючки про український „забутий голокост" — великий голод 30-их років, що його впродовж довгих років затаювала ліберальна преса на Заході. Окремо видані були інформації про найновіші свідчення свідка з Еспанії в справі І. Дем'янюка.

У програмі конференції того дня із доповіддю виступив А. Раєн, який дальше твердив, що І. Дем'янюк це т.зв. „Іван Грізний" з Треблінки. Він інформував, що праця ОСІ щорічно потягає за собою кошти у висоті трьох мільйонів долярів та що ці фонди й надальше конечні для ОСІ , бо у ЗСА, за його словами, „все ще живе 11,000 воєнних злочинців". Запитаний деякими учасниками конференції, що він думає про найновіші свідчення свідка з Еспанії в справі І. Дем'янюка, Раєн зіґнорував і відповіді не дав.

Черговий доповідач Ніл Шер не прибув і його доповідь не відбулася. Після двох годин демонстранти закінчили демонстрацію, яка пройшла з успіхом. Конференція, вичерпавши точки програми, теж закінчилася. Учасників було біля 150 осіб. Щоденник „Акрон Бікон Джорнал" з 18-го березня ц.р. помістив світлину з демонстрації й пресову нотатку про її перебіг, де також сказано, що „господарі конференції сподівались від обсерваторів запитів на вищому рівні, а не тільки втертих повторень перебігу суду І. Дем'янюка". Забули тільки додати, що самі доповідачі у своїх доповідях говорили на тіж самі „втерті теми".

На марґінесі подій останніх місяців слід ствердити, що українська спільнота, на очах якої розгортались драматичні епізоди двох українців, Мирослава Медведя й Івана Дем'янюка, виявила свою зрівноваженість, жертвенність і цілеспрямованість. Акції в обороні цих двох українців свідчили про справжню масовість і зорганізованість. Діючі на цьому терені Комітет проти совєтських свідчень і огайський Відділ АОЛПУ гармонійно співділи і мали повну підтримку громадянства. Слід наголосити конечність дальших акцій збірки фондів на правну оборону І. Дем'янюка.

Якщо йде про оборону українського імени і української людини перед ворожими провокаціями, то тут конечна співдія всіх українських сил. Тільки об'єднаними силами дослівно всіх самостійницьких українських організацій ми зможемо встояти у цій нерівній боротьбі з переважаючими силами ворога. На цьому фронті ми не сміємо дальше ділитися, не сміємо думати груповими, але виключно і тільки загально-українськими категоріями.

Народна мудрість говорить, що молитва ламає залізо. Тож закликаємо до щоденних молитов за нашого брата Івана Дем'янюка, який невинно ув'язнений, здалека від родини, друзів і рідної громади, вичікує остаточного висліду цієї затяжної справи. Хай кожен християнин українець включається у цей молитовний похід. І з думкою про нього висилаймо листи до І. Дем'янюка, піддержуючи його на дусі, запевнюючи його про наші безперервні молитви: John Demjanjuk, Ayalon Prison, Ramla, Israel. Копії листів і пожертви слід слати на адресу: C.A.U.S.E. P.O. Box 29058, Parma, Ohio 44129.

На виставці кобзарського мистецтва в Ню Йорку відзначать творчість д-ра З. Штокалка

Як уже інформовано, в днях 19-го, 26-го і 27-го квітня ц.р. заходом Школи Кобзарського Мистецтва відбудеться виставка кобзарського мистецтва в приміщеннях Українського Музею. На цій виставці, крім багатого архіву ШКМ будуть показані різного роду бандури, інші народні інструменти, експонати Капелі ім. Т. Шевченка в Дітройті, а також кобзарські платівки, де б вони не появилися. Поряд з іншими видатними бандуристами, буде відзначено спогадами, виконанням звукозаписів і виставкою фотографій творчість д-ра Зіновія Штокалка.

Зіновій Штокалко був всесторонньою людиною і багатогранним мистцем, тому його творчий шлях можна зрозуміти лише в контексті його всестороннього розвитку і діяльности як мистця-гуманіста, суспільно і політично поступової людини. Д-р Штокалко знав і відчував історичну суть нашого народу, у всій його трагічності, у кривавій жорстокості боротьби за свою національну свободу і соціяльне визволення. Це розуміння нашого минулого і сучасного було головним рушієм його багатої творчої діяльности.

Зіновій Штокалко народився 25-го травня 1920 року в Бережанах в Західній Україні. Схильність до гуманітарної діяльности, а також смерть його трьох братів спричли у виборі лікарського фаху. Ще з ранніх років Зіновій цікавився і вивчав український музичний фолкльор, записував пісні та баляди. В 1939 році Зіновій Штокалко входив до складу тріо бандуристів під керівництвом Юрія Сінгалевича. Він також грав і з іншими бандуристами як ось: Володимиром Юркевичем, Степаном Ганушевським та Семеном Ластовичем. Крім цього Штокалко підтримував зв'язок і співпрацював з волинською групою бандуристів, до складу якої належали відомий бандурист-віртуоз Кость Місевич, Щербина, Ґонта та інші. В складі різних груп Штокалко їздив з концертами по Галичині та виступав на львівському радіо.

Вже в 1941 році Штокалко був виконавцем дум, як ось „Про втечу братів з Азова", „Про козака Голоту", „Про Марусю Богуславку" та „Про Олексія Поповича" (Буря на Чорному морі).

По війні в Німеччині Штокалко брав участь в тріо бандуристів з С. Малюцою і В. Юркевичем, яке давало багато успішних концертів. В цей час Штокалко активізується в українському студентському і суспільному житті і творить „Групу суспільного гуманізму". В 1949 році він здобуває свій лікарський диплом, а в 1952 році приїжджає до Ню Йорку.

В Америці д-р Штокалко брав участь у виступах Ансамблю бандуристів Степана Ганушевського, виступав на телевізійних програмах та давав чисельні індивідуальні концерти. На жаль, в цей час Штокалко був дуже завантажений медичною роботою, обслуговуючи бідноту Гарлему, де його всі знали і любили і його виступи стали рідкістю.

Під кінець свого життя Штокалко працював над відтворенням стародавніх билин княжих часів і над закінченням рукопису підручника гри на бандурі, який так і лишився нескінченим. Д-р Штокалко помер 24-го червня 1968 року і похований на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку.

Протягом свого творчого життя заранжував і обробив понад 300 пісень, дум і баляд. Він також має кілька власних інструментальних композицій.

Штокалко трактував бандуру як старовинний інструмент, органічно придатний до виконання традиційної музичної спадщини з її типово українською специфікою. Він вважав, що виконання клясичного і популярного являє собою нехтування можливостями інструменту, а то й просто чинить насильство над ним.

В останні роки свого життя д-р Штокалко все більше схилявся до тієї думки, що великі ансамблі бандуристів розводнюють бандуру як інструмент і нівелюють її індивідуальність. Звичайно, ансамблі потрібні для виховання нових кобзарських кадрів і для популяризації бандури, але вони не задовільняють вимог справжнього віртуоза. Безперечно одною з найбільших заслуг Штокалка в його кобзарській діяльності є праця над відтворенням стародавніх билин Київської Руси. Билини постали в час коли київська держава охоплювала територію не лише сучасної України, але цілої Білорусі і европейської частини Росії, і збереглися лише на далекій півночі Росії в сучасній Архангельській області. За своєю мовною структурою і лексикою вони зберігають багато староукраїнських елементів. Штокалко поставив собі за завдання відтворити ці билини в такий спосіб, що вони ніби збереглися та еволюціонізували на території України, а до того ще додали до них музичний супровід. Ця праця вимагала багато досвідів та експериментування.

Своєю працею Штокалко відхилив нам браму до тих можливостей які обіцяє дальший розвиток бандури як стародавнього, але одночасно технічно вдосконаленого інструменту і до відтворення і поширення його репертуару.

Багато його плянів лишилися незакінченими. Всеж широкий розмах його зацікавлень і знання поглиблював його відчуття квітесенції кобзарського мистецтва, що й віддзеркалено в тій спадщині, яка лишилася по ньому. Своєю віртуозністю та інтерпретацією він ще довго буде вважатися одним з найкращих кобзарів нашого сторіччя як тут, так і в Україні. Відзначення його творчости на першій виставці кобзарського мистецтва дасть можливість ширшому громадянству познайомитись з його спадщиною.

Левко Майстренко

МІЖНАРОДНА КОМІСІЯ Червоного Хреста розпочала формальні переговори з афганським урядом Бабрака Кармаля з метою поновлення дозволу для співробітників Червоного Хреста відвідувати місця боїв між совєтськими вояками і антикомуністичними повстанцями, опікуватись хворими і пораненими та полоненими вояками. Така гуманітарна праця Червоного Хреста з Афганістаном була перервана. Три члени Червоного Хреста перебувають в Кабулі від неділі, 6-го квітня, і ведуть формальні розмови з афганськими офіційними речниками. Покищо не відомо, як до цієї справи поставиться командування совєтської окупаційної армії, бо від його постави залежатиме дальший хід переговорів і висліди. В жовтні 1982 року комуністичний уряд Б. Кармаля відмовив Червоному Хрестові в його послугах.

У КОНҐРЕСІ ЗСА існують сумніви серед багатьох законодавців щодо ролі віцепрезидента ЗСА Джорджа Буша у переговорах із речниками Савдійської Арабії про стабілізацію цін на оливну ропу і оливні продукти. Законодавці в Сенаті і Палаті Репрезентантів, республіканці і демократи, думають, що віцепрезидент не вів переговори в цій справі з рації інтересів американських консументів, тобто народу, який зацікавлений, спадом цін на нафтові профукти, а радше рятував оливну індустрію ЗСА від великих втрат. Очевидно, зупинення спаду цін, — кажуть економічні спостерігачі, — означатиме вищі заробітки для оливних компаній коштом консументів. Дискусія в цій справі ведеться в кулюарах Конґресу і на сторінках преси.

Консерватист...

(*Продовження зі стор. 2*)

тий дощ" в Афганістані, ламання договорів про контролю збросння, чи зістрілення пасажирського літака і т.д.

Собран стверджує факт, що комуністична теорія не оправдала себе всередині комуністичних країн, але, не зважаючи на те ленінська тактика підривної діяльности у світі є успішною. Марксистська ідеологія деморалізує некомуністичні країни і допомагає у вербуванні прихильників для комунізму. Комуністам вдається приєднувати собі прихильників головно серед людей, що є критично наставлені до справ у громадянстві власної країни, порівнюючи деякі недотягнення демократичної системи із утопійними (а через те руїнницькими) критеріями комунізму. Такі збаламучені люди шукають розв'язки невиразно окреслених проблем у політиці соціялізму. Ліберали протестують проти американського „втручання" за кордоном, але, коли совєти роблять те саме, безпосередньо чи вживаючи своїх сателітів, ліберали намагаються виправдати їх, мовляв — це автохтони повстали проти гнобителів. Коротко кажучи, лібералізм марширує плече в плече з комунізмом. Він використовує свободи вільного світу, щоби під претекстом змагання за свободу слова просувати справу „лівиці". Його не турбує те, що у Совєтському Союзі нема ані свободи слова, ні свободи релігії, ані права на вільне голосування. Власне це подвійний стандарт у підході до Америки і до СССР є характерним для лібералів.

Закінчення буде.

Чи можна...

(*Закінчення зі стор. 2*)

яких цей лік досліджувано почали всі виглядати, як „вовкулаки". На думку д-ра Ренігка, людині в старшому віці судини звужуються та спиняють доплив гормонів, які стимулюють ріст волосся. „Міноксидил", навпаки розширяє судини крови та допроваджує згадані гормони до шкіри та у висліді, побуджує ріст волосся.

Але лікарі не попадають з цього приводу в надмірний оптимізм, з уваги на те, що лише невеликій частині людей цей лік вирощує перманентне волосся. Багато пацієнтів перервало з цього приводу міноксидильну терапію.

Згідно із звітом д-ра Ричарда де Вілліса, професора дерматології в Тексаському університеті, багато пацієнтів, які по вирощенні волосся перервали міноксидильну терапію, пережили в короткому часі драматичну втрату нововирощеного волосся, яка залишила їх „чуби" в такому самому лисинному стані, який вони мали перед терапією. Звичайно, як каже пословиця, „не відразу Рим збудували", і тому цю терапію та зв'язаний з нею поріст волосся слід вважати не повноцінним засобом, але радше першою спробою, чи як хто воліє, ідеєю для вирощування волосся, яке багатьом людям випало в молодому віці.

Чиє хрищення...

(*Закінчення зі стор. 2*)

Книжка Патріярха Мирослава — це одна з найкращих книжкових публікацій нашого часу. Вона найактуальніша; вона стане найгострішою зброєю проти облудного відзначування 1000-ліття „хрищення Росії", — вона мусить теж остаточно спаралізувати заходи тих наївних одиниць, які вважають, що можна відзначати 1000-ліття Хрищення України „екуменічно" також із присутністю московського патріярха Пімена. У цій книжці доказано ясно і недвозначно, що московський патріярх Пімен є ніщо більше, як тільки ще один слухняний пропаґатор політики кремлівських володарів, у даному випадку — наслідника колишнього царського „прокурора Священнішого Синоду", яким був просто світський урядовець.

Належить щира вдяка Патріярхові Мирославові за його труд і всім тим, хто причинився до цієї прецінної публікації. І хоча в ній глибокий науковий зміст, але писана вона легким стилем, тому й доступна кожному читачеві, який може з неї навчитися багато таких подробиць з історії Церкви, що їх не всі знали і знають.

НА ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ базах З'єднаних Стейтів Америки прийняті надзвичайні заходи охорони у зв'язку з недавніми американсько-лівійськими зударами в затоці Сідра і погрозами лівійського диктатора Муаммара Каддафі. На бази заборонений в'їзд цивільних службовців в автах, а самих службовців при вході на базу старанно контролюють.

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

25-го квітня минає п'ята річниця відходу у Вічність моєї Незабутньої ДРУЖИНИ

сл. п.

ГАЛИНИ ГЛУШКО

з роду КИЧУН

Будуть відправлені

БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ:

у неділю, 20-го квітня 1986 р., о 9:30 ранку в Українській Православній Церкві Св. Марії — Істпорт, Н. Й.;

в понеділок, 21-го квітня, о 9-ій год. ранку в Українській Католицькій Церкві св. Івана Хрестителя — Рівергед, Н. Й.

Прошу Парафіян і Приятелів помолитися за спокій Її душі.

ОЛЕКСАНДЕР — муж

Присвячую ці рядки у п'яту річницю смерти

сл. п. моїй Дружині ГАЛИНІ

Частенько їду до Бавнд Бруку
На пам'ятник покласти руку.
На цвинтарі обнять хреста,
Від мене хутко Ти пішла.

Раненько гляну у віконце,
Умерло в серці моїм сонце.
Мене побачить Ти не в силі,
Бо глибоко лягла в могилі.

Навколо Тебе скрізь родина,
Бо кров одна — то Україна.
Коли надійде слушний час
Ми теж прибудемо до Вас.

ОЛЕКСАНДЕР ГЛУШКО
1986, С. Бавнд Брук, Н. Дж.

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ-УКРАЇНЦІ! УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ТА ЙОГО ПОСТІЙНИЙ РІСТ І РОЗВИТОК Є НАЙБІЛЬШОЮ ҐАРАНТІЄЮ СВІТЛОГО МАЙБУТНЬОГО УКРАЇНЦІВ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ТА ДОПОМОГИ НАШОМУ НАРОДОВІ В ЙОГО ЗМАГАННЯХ ДО ВОЛІ І НЕЗАЛЕЖНОСТИ. ТЕПЕРІШНЯ КОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, ЯКУ ВЕДЕ СОЮЗ, МАЄ НА МЕТІ ЗБІЛЬШИТИ ЦЮ ҐАРАНТІЮ. КЛИЧЕМО ВАС — СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ УНСОЮЗУ.

Український...

(Закінчення зі стор. 1)

тя", що появляється англійською мовою, в якому описані перші відвідини групи американських адвокатів СССР, з якої виходить, немов усі члени Асоціяції американських адвокатів одобрили і признають правильність правної системи в СССР.

Це підтверджує також президент Спілки адвокатів в СССР Сухаров у своєму інтерв'ю з 5-го березня 1986 року, яке він дав австрійській комуністичній газеті. В розмові з кореспондентом він ствердив, що досі відвідало СССР 1,800 американських адвокатів і ні один ,,не мав застережень до совєтської леґальної системи, як також не мав такого застереження Воррен Бирґер, голова Верховного Суду ЗСА".

П. Гантворк і О. Єйна побоюються, що цей договір зроблений неправильно мусів дуже вразити тих дисидентів, що далі стараються обстоювати людські права в СССР і тому це буде виявом підтримки їхніх стремлінь, якщо цей договір буде скасований. Тому вони вважають, що кожний, хто стоїть за боротьбу за людські права, повинен протестувати проти існуючого договору.

П. Гантворк і О. Єйна рахують на широку підтримку їхнього внеску, що буде розглянений в часі річних зборів Асоціяції американських адвокатів.

В Пармі...

(Закінчення зі стор. 1)

лодимир Качмар, о. Ярослав Федик, інж. Іван Фур, проф. д-р Михайло Пап, Евген Садовський, Естер Білян, Люба Рожа, Степан Кікта, Єфрем Смолило, Дарія Городиська і Ірина Рапсак, секретарі.

Членами комітету є всі священики, монахині і настоятельки монаших чинів Епархії і по два делегати від кожної парафії.

Намічено такі комісії: Наукова (симпозіюми, панелі, доповіді). В тій комісії погодилися працювати проф. д-р М. Пап, проф. д-р Юрій Кульчицький, проф. д-р Ярема Раковський; комісію очолює д-р М. Пап; Комісія церковно-літургічна (концерти, імпрези); до неї входять диригенти хорів, а комісію очолює Е. Садовський; Комісія фондів (для фінансування Епархіяльного і Центрального Комітету); в комісії працюють інженери Іван Фур, Роман Грабець, Мирослав Баслядинський і Григорій Завадівський; Комісія беатифікації Слуги Божого Митрополита Андрея; цю Комісію очолює Естер Білян під опікою о. прелата Л. Адамяка; Комісія екуменічна, очолює її Маруся Попович при співпраці о. шамбеляна Лева Тимкова; Комісія хроніки (збирання матеріялів, видань комітету), очолює її Степан Кікта, український відділ. Покищо нема нікого до англійського відділу; Комісія організаційна (імпрези, програми, афіші, летючки), в тій комісії будуть працювати під проводом мґра В. Ліщинецького інж. З. Городиський і Г. Штайнгаген; Комісія преси, дотепер зголосилася Люба Рожа; Комісія молоді (Молодь Христової в Тисячоліття), о. шамбелян Іван Ставинський, Є. Смолило; Комісія духовної обнови, що її очолює о. прелат М. Польовий.

Багато комісій треба ще доповняти, тому Комітет просить охочих членів парафій включитися в поодинокі комісії і помогти підготовити ювілейні святкування якнайкраще.

Епархіяльний Комітет плянує видавати неперіодичний журнальчик ,,Голос", який буде зв'язковим з вірними і поодинокими парафіянами в Епархії. В ,,Голосі" будуть подаватися пляни і діяльність комітету, заклики і поради для парафій.

Успішна товариська імпреза

В останню суботу цьогорічного карнавалу відбулася річна забава української ,,Рідної Школи" в Ню Гейвені. Зібрала вона велику кількість громадян, а головно молоді. За традицією вибрано королеву і дві княжні. Голова жюрі проголосив, що королевою вибрано Ксеню Кизик, ученицю XI кляси, першою княжною Наталку Посполіту, ученицю XI кляси, а другою Христину Колос ученицю X кляси. Коронацію перевела минулорічна королева Христина Катречко. До танців приґравала відома оркестра Аліка і Дорка. На фото вгорі — королева і княжні (зліва): Х Колос, К. Кизик, Н. Посполіта і Х. Катречко.

Молодь Баффало поклонилася Т. Шевченкові

У неділю, 9-го березня ц.р., відбулися у Баффало святкування дня народження Тараса Шевченка — ,,Молодь у поклоні Шевченкові", у виконанні учнів місцевої ,,Рідної Школи".

Помисел дуже оригінальний. Ми чули слова Шевченка — прості, щирі, сказані устами дитини, ми бачили їх личка відважні, усміхнені, або серйозні, а все таке безпосереднє! Була тут душа української дитини в усій її безпосередності і невинності.

Участь у концерті брала ціла школа, від садочка почавши, на 8-ій клясі скінчивши. Брали також участь абсольвенти ,,Рідної Школи", і це давало нам перегляд нашої молоді. Так, вона є, а ,,Рідна Школа" дає їй свідомість хто вона! Молоді батьки горді за своїх дітей і зовсім слушно, бо це не тільки їхня, але і нас усіх майбутність.

Велике враження зробив на присутніх сам вступ. Під звуки пісні ,,Реве та стогне Дніпр широкий..." на сцену вийшла вся молодь — від найменших до найстарших. Ці малята зі садочка були надзвичайні. І чим далі програма розвивалась, ми бачили старших, і все було пов'язане в одну гарну цілість, виконане чисто без затримок. Великою несподіванкою була дівчина в інсценізації поеми ,,Тополя". Мар'янка Якубовська чудовою українською мовою з відчуттям своєї ролі і самою появою зробила велике враження. Ворожка — Марія Хомяк мала також добру українську мову і зрозуміння тексту, однак, велика хустка, спливаюча з голови на рамена, була б її придалася і додала б їй таємничого вигляду. Поема — в постановці Нілі Стецьків.

Бандуристи під керуванням Оксани Метулинської презентували себе гарно в кількох точках, а абсольвенти ,,Рідної Школи" продеклямували монтаж з творів Ліни Костенко і Ольги Марунич п. з. ,,Скажи нам, Тарасе". Ця збірна деклямація виконана дуже добре.

В другій частині була роздача нагород для дітей, які брали участь в конкурсі на праці про Шевченка, проголошеному раніше в ділянках — довідки - есеї, вірші і малюнки. В кожній ділянці було три нагороди: за малюнки перша нагорода — Олесь Пікас; друга — Лариса Михаськів; третя — Ліда Пашковська. За вірші: перша нагорода — Ганнуся Михаськів; друга — Олесь Плешкевич, третя — Христина Пашковська. За довідки - есії: перша нагорода — Уляна Мороз, Аня Сеньо, Марко Пікас; друга — не було, третя — Мар'яна Якубовська, Тамара Тютюнник. За клясовий проєкт дістали грамоту 2-га і 3-тя кляси Роксоляни Пікас, та 4-та і 5-та кляси Олі Чмоли. Грамоти дістали всі діти, які взяли участь в конкурсі, а експонати, яких було багато, виставлено в вестибюлі Баффалівського університету, в авдиторії якого відбувалося це свято. Експонати були цікаві і оригінальні, особливо два портрети — Шевченко і Олдрич — це шкіци Марка Пікаса; також модель вірша ,,Мені тринадцятий минало...", включно з кучерявими ягнятами і сонцем, що гріло, не пекло (електричне) — праця Олеся Пікаса. Уляна Мороз і Мішел Лобур читали свої есеї.

Свято закінчено ,,Заповітом" у виконанні всіх дітей з участю численної публіки. Імпреза зробила на присутніх велике враження, її однак, треба трактувати такою, якою вона була — ,,Молодь у поклоні Шевченкові". Неймовірно велике зусилля вчителів, які приготовляли це свято, заслуговує на наше признання і подяку.

Ініціятором свята була Надія Пікас, директор школи, вона також зайнялась виготовленням грамот, програмок, афіш, пресою і телевізійними станціями та декорацією сцени (допомагав їй Володимир Бурда). Ніля Стецьків була координатором свята, Оля Чмола займалася хоровою продукцією; Оксана Метулинська зі Ст. Катарінс, Канада, була керівником бандуристів при ,,Рідній Школі" в Баффало, Оля Лавні — фортепіяновий супровід.

Чистий дохід призначений на віднову Статуї Свободи і пам'ятника Тараса Шевченка у Вашінґтоні.

І. Л.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО ҐУРАЛЬЧУК, член УНС Відд. 221-го св. Стефана в Чикаго, Ілл., помер 30-го листопада 1985 року на 91-му році життя. Нар. 22-го липня 1894 року в селі Сорочко, Україна. Членом УНС став 1920 року. Залишив у смутку Симона, Романа і Павлину в Україні, сина Володимира, внуків Петра і Павла з родинами. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд Парк в Ривер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МИКОЛА ВАСИЛЕНКО, член УНС Відд. 131-го ім. А. Шептицького в Чикаго, Ілл., помер 27-го листопада 1985 року на 85-му році життя. Нар. 1900 року в Україні. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Розалію, та дві дочки Надю і Марусю. Похорон відбувся 30-го листопада 1985 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

РОМАНА ВІРА КУЗИК, член УНС Відд. 61-го в Вискансин Деллс, Виск., померла 27-го вересня 1985 року на 56-му році життя. Нар. 1929 року в Рогатині, Україна. Членом УНС стала 1972 року. Залишила у смутку братів Любомира і Юрія з родинами. Похорон відбувся 2-го жовтня 1985 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Запухляк, секр.

ГРИГОРІЙ МАЦУК, член УНС Відд. 130-го Т-ва св. Володимира в Ню Йорку, помер 23-го листопада 1985 року на 87-му році життя. Нар. 1898 року в Україні. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Рузю, сина Романа з дружиною Беверлі, внучку Христину та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 26-го листопада 1985 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ІЛЬКІВ, член УНС Відд. 99-го ім. св. Миколая в Вилкс Беррі, Па., помер 4-го грудня 1985 року на 69-му році життя. Нар. 1916 року в Вилкс Беррі, Па. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку дружину Олену, синів Івана і Тому, сестру Марію, братів Петра, Михайла і Якова. Похорон відбувся 7-го грудня 1985 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Плейнс, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Валігун, секр.

МАРІЯ ПУСКАРСКА, член УНС Відд. 59-го у Бриджпорті, Конн., померла 6-го грудня 1985 року на 84-му році життя. Нар. 1901 року в Сяноці, Зах. Україна. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку дочку Амелію Леслі, внуків і ближчу і дальшу родину на Україні. Похорон відбувся 9-го грудня 1985 року на цвинтарі св. Івана в Стратфорді, Кт.

Вічна Їй Пам'ять!

Тарас Сливінський, секр.

МИХАЙЛО МАНДИБУР, член УНС Відд. 5-го ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й., помер 3-го грудня 1985 року на 64-му році життя. Нар. 1921 року в селі Курдибанівка пов. Бучач, Україна. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, сестру Осипу Івахів і брата Володимира. Похорон відбувся 7-го грудня 1985 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Хоманчук, секр.

ДЖО Е. МАРДІЧ, член УНС Відд. 274-го ім. свв. Петра і Павла в Янгставні, Огайо, помер 4-го грудня 1985 року на 60-у році життя. Нар. 20-го травня 1925 року в Янгставні, Огайо. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку дружину Алис, синів Кирта і Брасна. Похорон відбувся 6-го грудня 1985 року на цвинтарі Кальварія в Янгставні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Г. Сенедяк, секр.

ЕВА БАХОВСЬКА, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаго, Ілл., померла 22-го листопада 1985 року на 86-му році життя. Нар. 1909 року в Новім Селі, Україна. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку мужа Володимира. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Карачевський, секр.

МИХАЙЛО КАЛИТА, член УНС Відд. 32-го ім. О. Ольжича у Філядельфії, Па., помер в листопаді 1985 року на 64 році життя. Нар. 1921 року у Відні, Австрія. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Любу, дочку Лесю і двох синів. Похорон відбувся 20-го листопада 1985 року на цвинтарі св. Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Яців, секр.